

Duygulanımsal Haritalama Yaklaşımıyla Dijital Çağda Ergenlik ve Ebeveynlik: *Eighth Grade* Filmi Örneği

Cansu ÖKSÜZ KARADEMİR
Pamukkale Üniversitesi
cansuoksuz9@gmail.com
ORCID ID: 0000-0003-4977-3138

Büşra KIRMIZIOĞLU
Pamukkale Üniversitesi
bkirmizioglu@pau.edu.tr
ORCID ID: 0009-0004-8083-4183

Araştırma Makalesi	DOI: 10.31592/aeusbed.1805728
Geliş Tarihi: 17.10.2025	Revize Tarihi: 26.11.2025
	Kabul Tarihi: 16.01.2026

Atf Bilgisi

Öksüz Karademir, C. ve Kırmızıoğlu, B. (2026). Duygulanımsal haritalama yaklaşımıyla dijital çağda ergenlik ve ebeveynlik: *Eighth Grade* filmi örneği. *Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 12(Özel Sayı), 134-153.

ÖZ

Dijital teknolojilerin yaygınlaşması, ergenlik döneminde aile içi iletişim, mahremiyet algısı ve bireysel kimlik gelişimi üzerinde belirgin etkiler yaratmaktadır. Bu çalışma, Bo Burnham'ın yönettiği, ana karakterin sosyal medyada kendini sunma çabalarını, onay arayışını ve aile içindeki iletişim boşluklarını merkezine alan *Eighth Grade* (2018) isimli film üzerinden, dijital çağda ergenlik ve ebeveynlik ilişkilerinin sinemasal temsillerini incelemeyi amaçlamaktadır. Film, ergen bireyin dijital platformlarda yürüttüğü kimlik performanslarını, sosyal onay arayışını ve ebeveyni ile kurduğu iletişimdeki kopuklukları duygu odaklı bir biçimde göstermektedir. Bu bağlamda araştırmada, Sara Ahmed'in duyguların nesnelere ve mekânlara yapışması anlayışı ile Brian Massumi'nin bedensel ve duygusal yoğunluk perspektifini birleştiren duygulanımsal haritalama yaklaşımı temel alınmıştır. Film çözümlemesi, analizlerde belirlenen dijital kimlik ve öz sunum, aile içi iletişim ve sessizlik, mahremiyetin kırılabilirliği, duygulanımsal çatışmalar, aidiyet ve sosyal kabul ile öz bütünleşme ve dönüşüm temaları çerçevesinde yürütülmüştür. Bulgular, dijital platformlarda ergenlerin kendilik performanslarının kırılabilir ve dış onaya bağımlı olduğunu, aile içi iletişimin sessizleştiğini ve mahremiyetin dijital ortamda sürekli pazarlanan bir alana dönüştüğünü göstermektedir. Ayrıca film, ebeveyn desteğinin ergenin duygulanımsal regülasyonunda kritik bir rol oynadığını ve dijital ile fiziksel kimlik arasındaki dengeyi sağlamada önem taşıdığı ortaya koymaktadır. Dijitalleşmenin ergenlik deneyimi ve aile ilişkileri üzerindeki etkilerini sinemasal bir perspektiften analiz eden çalışma ayrıca, gelecekte yapılacak çeşitli kültürel bağlamlarda ve farklı medya türleri üzerinden ergenlerin dijital deneyimlerini ve aile içi etkileşimlerinin incelenmesi gerektiğinin de altını çizmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Eighth Grade*, duygulanımsal haritalama yaklaşımı, dijital ebeveynlik, aile içi iletişim, dijital benlik.

Affective Mapping Approach to Adolescence and Parenting in the Digital Age: The Case of the *Eighth Grade* Film

ABSTRACT

The widespread adoption of digital technologies has significantly influenced family communication, perceptions of privacy, and the development of individual identity during adolescence. This study aims to examine the cinematic representations of adolescence and parenting in the digital age through *Eighth Grade* (2018), directed by Bo Burnham, focusing on the protagonist's efforts to present herself on social media, her search for approval, and the communication gaps within her family. The film portrays the adolescent's identity performances on digital platforms, their pursuit of social validation, and the disconnection in communication with their parents through an affective lens. In this context, the study is based on the affective mapping approach, which combines Sara Ahmed's understanding of emotions attaching themselves to objects and spaces with Brian Massumi's perspective of bodily and emotional intensity. The film analysis was conducted within the framework of themes identified in the study: digital identity and self-presentation, intra-family communication and silence, the fragility of privacy, affective conflicts, belonging and social acceptance, and self-integration and transformation. The findings reveal that adolescents' self-performances on digital platforms are fragile and dependent on external approval, that family communication has become increasingly silent, and that privacy has been transformed into a constantly commodified space in the digital environment. Furthermore, the film illustrates that parental support plays a critical role in adolescents' affective regulation and in maintaining a balance between digital and physical identity. By analyzing the effects of digitalization on the adolescent experience and family relationships from a cinematic standpoint, the study also underscores the

importance of examining adolescents' digital experiences and family interactions across different cultural contexts and media forms in future research.

Keywords: *Eighth Grade*, affective mapping approach, digital parenting, family communication, digital identity.

Giriş

Dijital çağın, aile içi ilişkilerin doğasını, mahremiyet algısını ve bireyler arası iletişim biçimlerini radikal biçimde dönüştürdüğünü söylemek mümkündür. Özellikle ergenlik döneminde, dijital teknolojilerin sunduğu görünürlük, gözetim ve performans imkânları, bireyin hem kendilik deneyimini hem de ebeveynleriyle kurduğu iletişimi yeniden yapılandırmaktadır (Livingstone ve Blum-Ross, 2020; Turkle, 2011). Dolayısıyla aile artık sadece fiziksel bir birlikteliği temsil etmeyen, dijital ekranlar, ağlar ve dijital platformlar aracılığıyla sürekli yeniden kurulan, görünür olan ve gözetlenen bir mikro-alan hâline gelmiştir (Lupton ve Williamson, 2017). Bu bağlamda mahremiyet de bireyin özel alanının dijital ortamda sürekli pazarlanan ve tüketilen bir temsil biçimine dönüştüğü bir noktaya evrilmektedir (Nissenbaum, 2009). Bu dönüşüm, aile ilişkilerinde duygusal yoğunlukların, sessizliklerin ve görünürlük biçimlerinin anlamını yeniden tartışmayı zorunlu kılmaktadır. Dijital çağın sunduğu teknolojik olanaklar, aile bireyleri arasındaki iletişimi güçlendirme potansiyeli taşısa da çoğu zaman yüzeysel ve kesintili bir etkileşim biçimini de beraberinde getirmektedir. Ergen bireyler için bu durum, bir yandan kimlik arayışlarını destekleyen yeni ifade alanları yaratırken, diğer yandan dış onaya bağımlı, kırılabilir ve geçici benlik performanslarının ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Ebeveynler açısından ise bu yeni iletişim biçimleri, kontrol, rehberlik ve mahremiyet arasında giderek karmaşıklaşan bir denge kurma çabası gerektirmektedir.

Bu çalışmada, dijital çağda ergenlik ve ebeveynlik ilişkilerinin dönüşümünü; görünürlük, mahremiyet ve kendilik pratikleri bağlamında sinemasal bir metin üzerinden incelenmektedir. Bo Burnham'ın *Eighth Grade* (2018) filmi, dijitalleşmiş bir ev ortamında büyüyen ergen bir bireyin, sosyal medya aracılığıyla inşa ettiği benlik performanslarını ve ebeveyniyle kurduğu iletişimde yaşadığı kırılmaları duygu merkezli biçimde ele almasıyla özgün bir örnek teşkil etmektedir. Çalışma, filmin anlatı evrenini duygulanımsal haritalama yaklaşımı çerçevesinde (Ahmed, 2004; Massumi, 2002) çözümleyerek; dijital çağda aile ilişkilerinde yeniden şekillenen iletişim biçimlerini, mahremiyetin kırılabilir sınırları, ergenlerin dijital kimlik performansları, görünürlük ve etkileşim pratikleri üzerinden sinemasal temsiller aracılığıyla ortaya koymayı hedeflemektedir. Bu bağlamda çalışmanın temel katkısı, sinema metinlerini kullanarak dijital çağda ebeveynlik ve ergenlik deneyimlerini duygulanımsal bir çerçeve içinde yeniden okumak ve iletişim literatüründe henüz sınırlı biçimde ele alınan bu kesişim alanına disiplinler arası bir perspektif kazandırmaktır. Film, dijital çağın duygusal atmosferini yansıtan bir laboratuvar olarak değerlendirilerek; beden, mekân ve dijital arayüzler arasındaki ilişkiler ve iletişimde dönüşen duygulanımsal yoğunlukların izini sürmek amacıyla analize tabi tutulacaktır. Bu noktalardan hareket eden çalışmanın araştırma soruları ise şu şekildedir:

1. Dijital çağda aile içi ilişkiler ve iletişim pratikleri, *Eighth Grade* filminde nasıl temsil edilmektedir?
2. Ergen bireylerin dijital kimlik performansları ve kendilik deneyimleri, sinemasal anlatıda hangi göstergeler üzerinden inşa edilmektedir?
3. Filmdeki mekânlar mahremiyet, gözetim ve dijitalleşmiş gündelik yaşamın duygulanımsal etkileri bağlamında nasıl kurgulanmaktadır?
4. Dijitalleşmenin ebeveyn-ergen ilişkilerinde yarattığı duygulanımsal çatışmalar, filmde hangi sahneler üzerinden görünür hâle gelmektedir?

Duygulanım Kuramına Giriş

Duygulanım kuramı (affect theory), duyguları bilişsel olarak tanımlanmış öznel hislerden çok, bedenler, nesnelere, mekânlar ve söylemler arasında dolaşan yoğunluklar, akışlar ve temaslar şeklinde ele almaktadır. Bu yaklaşımda duygu, bir temsilden ibaret değildir; aksine, bedenler arası geçişkenlik ve yönelimler aracılığıyla ortaya çıkan ilişkisel bir etki kapasitesi olarak kabul edilmektedir. Bu nedenle duygulanım, bireyin iç dünyasında gerçekleşen bir his olmaktan çıkarak toplumsal, estetik ve kültürel

bağlamlarla şekillenen çok katmanlı bir kuvvet hâline gelmektedir. Bu bağlamda Sedgwick (2003), duyguları normatif düzen tarafından yönlendirilen ve ilişkisel dinamiklerle iç içe geçen bir yönelim rejimi olarak tanımlarken; Ngai (2005) modern kültürün karakteristik “küçük duyguları” üzerinden kurama özgün bir katkı sunmaktadır. Ngai’ya göre irritasyon, bunaltı, paranoya, kaygı ve haset gibi düşük yoğunluklu fakat süregelen duygulanımlar, klasik estetik teorinin kathartik “yüksek duyguları”ndan farklı olarak çözüme kavuşmayan, yavaş yanan ve politik olarak belirsiz bir duygu atmosferi yaratmaktadır. Bu duygular, dramatik bir kırılmadan çok, modern öznenin yapısal gerilimlerini görünür kılan sürekli bir duygusal gerilim üretir. Ngai’nın bu analizleri sinema açısından özellikle anlamlıdır. Zira düşük yoğunluklu duygular melodram veya korku gibi “yüksek duygulara” yaslanan türlerde değil, çoğunlukla duygusal belirsizlik taşıyan daha düz, donuk ve çözülme sinematik biçimlerde belirmektedir.

Kuram bu tartışmalar üzerine inşa edilirken, Sara Ahmed ve Brian Massumi, duygulanım çalışmalarının güncel yönünü belirleyen iki önemli figür olarak öne çıkmaktadır. Ahmed (2004) duyguları bireylerin iç dünyasına içkin hisler olarak değil, yüzeyler, nesnelere ve bedenler arasında dolaşan, bu yüzeylere “yapışan” yönelimler olarak kavramsallaştırır. Ahmed’e göre duygular dolaşım hâlinindedir; utanç, korku, arzu veya mutluluk belirli bedenlere yönelerek onlara anlam yükler ve kültürel-politik ilişkilerde yakınlaşma-uzaklaşma hareketlerini düzenler. Bu yaklaşım, duygulanımın mekânsal ve toplumsal örgütlenmesini açıklamak açısından güçlü bir çerçeve sunmaktadır. Massumi (2002) ise duygulanım ile duygu arasında keskin bir ayrım getirir. Duygulanım (affect) temsil edilemeyen, söze dökülmeden önce bedende dolaşan ham bir yoğunluk, bir fazlalık ve potansiyeldir; duygu (emotion) ise bu yoğunluğun toplumsal olarak tanınabilir bir kategoriye dönüştürülmüş hâlidir. Bu ayrım, sinemadaki ritim, ışık, jest ve mekân düzenlemelerinin izleyicide yarattığı bedensel etkiyi anlamlandırmada özellikle açıklayıcıdır. Ahmed’in duyguların toplumsal dolaşımına dair teorisi ile Massumi’nin temsil öncesi yoğunluk kavramı birleştiğinde, sinemadaki duygulanımsal atmosferin hem kültürel hem de bedensel yönleri görünür hâle gelmektedir. Bu kuramsal yapıyı sinemayla ilişkilendiren diğer bir önemli katkı ise Shaviro’nun (2010) filmlerin yalnızca duyguları temsil etmediği görüşüdür. Zira ritim, ton, ışık ve mekânsal örgü aracılığıyla duygulanımı, doğrudan izleyicinin bedeninde üretir. Böylece izleyici duyguyu anlamadan önce hisseder. Shaviro’nun bu bedensel etki vurgusu, Massumi’nin temsil öncesi yoğunluk anlayışıyla örtüşürken; Ngai’nın düşük yoğunluklu duyguları ve Ahmed’in yüzeyler arası dolaşım kavramıyla birleştiğinde, sinemada; utanç, kaygı, tedirginlik ve görünürlük baskısı gibi duygulanımların çok katmanlı biçimlerde nasıl üretildiği daha açık hâle gelmektedir. Tüm bu yaklaşımlar bir arada ele alındığında; duygulanım kuramı duyguların bedensel, toplumsal, mekânsal ve estetik boyutlarını eş zamanlı olarak kavramaya imkân tanıyan bu kavramsal perspektiften hareket eden çalışma, duyguların nesnelere ve yüzeyler arasında dolaşımı (Ahmed, 2004), temsil öncesi bedensel yoğunluklar (Massumi, 2002), düşük yoğunluklu duygulanımların kültürel-politik niteliği (Ngai, 2005) ve sinematik beden etkileri (Shaviro, 2010) bağlamında sinema metinlerinde duygulanımsal atmosferin nasıl üretildiğini analiz etmeye yönelik güçlü bir teorik zemin sunmaktadır.

Dijital Çağda Aile İçi İlişkilerde Dönüşen İletişim Pratikleri

Dijital teknolojilerin gündelik yaşamın her alanına nüfuz etmesi, aile içi iletişim biçimlerini köklü biçimde dönüştürmektedir. Bu dönüşüm, yalnızca kullanılan araçların değişimi ile sınırlı kalmayıp aile üyeleri arasındaki etkileşimin doğasını, sıklığını ve duygusal yoğunluğunu da etkilemektedir (Livingstone ve Blum-Ross, 2020). Özellikle günlük yaşam pratiklerinde gözlemlenen bu değişim, aile üyelerinin iletişim kurma biçimlerinde yeni eğilimlerin ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Bu bağlamda, dönüşümün somut olarak gözlemlendiği alanlardan biri de aile üyelerinin gündelik etkileşimlerinde giderek daha fazla yer bulan mikro-iletişim pratikleridir. Kısa mesajlar, emoji kullanımı veya fotoğraf paylaşımı gibi hızlı ve düşük içerikli iletişim formlarını tanımlayan mikro iletişim pratikleri, özellikle genç kuşaklar tarafından yoğun olarak kullanılmakta ve duygusal bağların sürdürülmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Ancak uzun vadede, derinlemesine yüz yüze konuşmaların azalması, aile üyeleri arasındaki empatik bağın zayıflamasına yol açabilmektedir (Baym, 2015). Bu noktalardan hareketle dijital çağın, aile içi iletişim pratiklerini hem biçimsel hem de içeriksel olarak dönüştürdüğü açık bir şekilde görülmektedir. Akıllı telefonlar, tabletler, çevrim içi platformlar, sosyal medya uygulamaları ve en güncel gelişme olarak ise yapay zekâ chatbotları gibi uygulamalar aile

bireyleri arasındaki etkileşimde yüz yüze iletişimin niteliğini değiştiren unsurlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu noktada Madianou ve Miller (2012) tarafından tanımlanan *polymedia* kavramı, bireylerin farklı dijital mecralar arasında geçiş yaparken iletişim tercihlerinde sosyal ve duygusal sonuçları ön planda tuttuklarını ifade etmektedir. Bu bağlamda iletişim araçlarının teknik özelliklerinin yanı sıra sosyal ve duygusal bağlarıyla birbirine bağlı bir yapı olarak işlev gördüğünü söylemek mümkündür. Bu yapı içerisinde aile bireyleri, çeşitli platformlar üzerinden sürekli etkileşimde bulunurken seçimlerini sosyal ve duygusal etkiler üzerinden yapmakta; teknoloji, bu süreçte teknik bir araç olmanın ötesine geçerek aile içi iletişimin dinamiklerini yeniden şekillendirmektedir (Madianou ve Miller, 2012, ss. 171-172). Zira mekânsal ve zamansal sınırları aşarak aile bireyleri arasında sürekli bağlantı imkânı sağlayan akıllı telefonlar, anlık mesajlaşma uygulamaları ve sosyal medya platformlarındaki bu “sürekli çevrim içi olma” hâli, bireylerin fiziksel olarak birlikte olmalarına rağmen zihinsel olarak farklı dijital evrenlere dağılmalarına da neden olmaktadır. Bu durumun ise yüz yüze iletişimi sekteye uğrattığı ve özellikle ortak zaman geçirme pratiklerinde yüzeyselleşmeye başlayan “yarı dikkatli” etkileşim biçimlerinin yaygınlaşmasına neden olduğu görülmektedir (Turkle, 2011). Aile bireylerinin birlikte geçirdiği verimli zamanların, dijitalleşmenin etkisiyle giderek azaldığını öne süren çalışmalarda (Macionis, 2012; Kılıç, 2011; Steiner-Adair, 2013; The Independent, 2023; Twenge, 2017) bu sorunların çözümüne ilişkin dijital araç kullanımının sınırlandırılması ve yüz yüze ortak etkinliklerin artırılması gibi stratejilerin uygulanması önerilmektedir. Bu öneriler, bir yandan aile içi iletişimin güçlendirilmesini hedeflerken diğer yandan dijital ebeveynlik kavramının önemini öne çıkarmakta; ekran temelli kültür bağlamında ebeveynlerin, çocuklarına yönelik dijital rehberlik ve denetim rollerine uyum sağlamaları gerekliliğini vurgulamaktadır (Odabaşı, Tekgöz, Hafızoğlu ve Aydın, 2024; Twenge, 2017).

Dijital çağda teknolojik gelişmelerin iletişim bağlamında sunduğu olanaklara farklı perspektiflerden yaklaşıldığında; dijital iletişim biçimlerini mesafe ve zaman engellerini aşmayı sağlayan aynı zamanda duygusal yakınlığı da destekleyen araçlar olarak da değerlendirmek mümkündür. Rogers’a (2003) göre iletişim süreçleri, bilgi ve anlamın paylaşılmasıyla gerçekleşirken, dijital araçlar bu süreci mekânsal ve zamansal sınırlardan bağımsız hâle getirmektedir. Eş zamanlı (synchronous) iletişim, katılımcıların aynı anda etkileşimde bulunduğu süreçleri ifade ederken; eş mekânsız/zamansız (asynchronous) iletişim, bireylerin farklı mekân ve zamanlarda etkileşimde bulunmasına imkân tanımaktadır. Bu iki iletişim biçimi, dijital araçlar aracılığıyla aile içi etkileşimleri güçlendirme, bireylerin duygusal bağlarını da pekiştirme potansiyeline sahiptir. Özellikle göç, şehirleşme veya yoğun çalışma koşulları gibi fiziksel uzaklık yaratan faktörler, çevrim içi mesajlaşma, görüntülü arama ve sosyal medya paylaşımlarıyla kısmen telafi edilmektedir (Clark, 2013). Ancak bu telafi edici rolün, Turkle’in (2011) da belirttiği üzere, “gerçekten birlikte olma” deneyimini her zaman güçlendirip güçlendirmediği üzerine düşünmek önem arz etmektedir. Çünkü dijital aracılı etkileşimlerin bazı durumlarda yüz yüze iletişimin yerini alarak duygusal derinliği zayıflatma olasılığı da söz konusudur.

Teknoloji kullanımının ebeveynlik ilişkilerinde müdahalelere yol açabileceğini ve bu durumun yüz yüze iletişimi azaltarak aile içi etkileşimin niteliğini etkileyebileceğini ifade eden McDaniel ve Coyne (2016)’un düşüncelerinden hareketle özellikle yoğun teknoloji kullanımının, iletişimin yüzeyselleşmesine ve duygusal mesafenin artmasına neden olması mümkündür. Fakat diğer yandan dijital çağın aile iletişiminde etkisini, bireyler arası ilişkilerin yanı sıra aile yapısının işlevsel boyutları açısından da değerlendirmek gerekmektedir. Çünkü pandemi gibi kriz dönemlerinde dijital platformlar, aile üyelerinin hızlı ve kesintisiz iletişim kurmasını sağlamaları açısından kritik bir işlev üstlenmiştir. Drouin, McDaniel, Pater ve Toscos (2020), ebeveynlerin ve çocukların sosyal medya ve diğer dijital araçları kullanarak duygusal destek paylaşımı ve stres yönetimi süreçlerinde birbirlerine destek olduklarını vurgulamaktadır. Bu araçlar, fiziksel mesafenin zorunlu olduğu dönemlerde aile bağlarının korunmasına yardımcı olurken bireylerin psikolojik iyilik hâlini de desteklemektedir. Ancak dijital iletişim araçları yakınlığı sürdürmede fayda sağlasa da fiziksel birlikteliğin getirdiği duygusal yoğunluk ve derin bağların yerini tam olarak tut(a)mamaktadır. Bu nedenle, dijital ve yüz yüze iletişim biçimlerinin dengeli ve birbirini tamamlayıcı şekilde kullanılması, aile ilişkilerinin sağlıklı biçimde sürdürülmesi açısından önem taşımaktadır.

Bu gelişmeler göz önünde bulundurulduğunda dijital çağda aile içi iletişim pratiklerinde çift yönlü bir dönüşümden söz etmek mümkündür. Teknolojik araçlar aracılığıyla etkileşim çeşitlenmekte ve erişim kolaylaşmaktadır. Ancak bununla birlikte yüz yüze iletişim ve mahremiyet gibi kavramların yeniden tanımlanması gerekliliği de ortaya çıkmaktadır. Hem ilişkisel bağların sürekliliğini sağlayabilecek hem de onları kırılanlaştırabilecek potansiyeller taşıyan bu dönüşümü, kültürel bağlamdan bağımsız düşünmek ise mümkün değildir. Bu noktada, teknolojinin aile içi anlam kazanma sürecinde kültürel yapıların belirleyici olduğunu öne süren evcilleştirme teorisinde (Silverstone ve Hirsch, 1993) teknolojiler sadece teknik araçlar olmanın ötesinde aile üyelerinin değerleri, rutinleri ve kültürel pratikleri tarafından şekillendirilen toplumsal unsurlar olarak görülmektedir. Bu süreçte teknoloji pasif biçimde kullanılmaz; aksine, sosyal bağlam içinde yeniden tanımlanır. Örneğin, bazı aileler akşam yemeklerinde telefonu yasaklayarak birlikte zaman geçirme kültürünü korurken, bazıları WhatsApp gruplarını gündelik iletişimin doğal parçası olarak görmektedir. Bazı kültürlerde ise görüntülü görüşmeler akraba ziyaretlerinin yerini almış olmasına rağmen bu iletişim biçiminin çoğu zaman fiziksel yakınlığın yerini tam olarak dolduramadığı şeklinde görüşler de söz konusudur. Bu bağlamda, evin “ahlaki ekonomisi”, teknolojinin kim tarafından, ne zaman ve nasıl kullanılacağını belirleyen kültürel kurallara dayanan yeni bir düzeni ortaya koymaktadır.

Dijital Platformlarda Kendilik Performansı ve Ergenlik

Kimlik arayışının en yoğun yaşandığı gelişim evresi olarak kabul edilen ergenlik döneminde gençler, kendilerini hem akranlarına hem de ailelerine karşı farklı şekillerde sunma ihtiyacı hissetmektedirler. Konuyla ilgili ergenlik döneminde gençlerin fiziken gerçekleştirdiği sosyal aktiviteler kadar dijital platformlarda sosyalleşmelerinin ve görünür olma çabalarının ivme kazandığı gözlemlenmektedir. James’in (1950, ss. 654-658) ortaya koyduğu üzere, bireyin sosyal çevrelere göre değişen benlik sunumları, dijital ortamlarda hız, görünürlük ve erişilebilirlik boyutlarıyla daha belirgin bir biçimde deneyimlenmektedir. Danah Boyd (2014) ise ergenlerin sosyal medya ortamında öz güvenli benlik performansları yaratma çabasına dikkat çekmektedir. Günümüzde Instagram, TikTok veya YouTube gibi dijital mecralar ergenlere bu “çoklu benlikleri” deneme fırsatı sunmaktadır. Bu bağlamda Cooley’nin (1902) *ayna benlik* kavramı, ergenlerin kendilerini akranlarının bakışıyla şekillendirmelerini açıklamak için önemli bir çerçeve sunmaktadır. Zira ergenler, dijital sosyal mecralarda gerçekleştirdikleri paylaşımlarına gelen beğeni, yorum, kaydetme, başkasına gönderme gibi unsurları, kendi benlik algılarının değerlendirilmesi noktasında bir ölçüt olarak kabul etmektedirler. Bu durum, ergenlik döneminde kimliğin giderek artan biçimde dijital görünürlük ve onay mekanizmaları üzerinden müzakere edilmesine yol açarken, yalnızca aktif ifade pratiklerinin değil, geri çekilme, izleme ve sessiz kalma hâllerinin de kimlik inşasında belirleyici olduğunu ortaya koymaktadır. Dijital iletişim ortamlarında sessizlik, artık iletişimin yokluğu olarak değil; anlam üreten, ilişkisel ve bağlamsal bir iletişim biçimi olarak değerlendirilmelidir. Sessizliğin farklı işlevleri, boyutları ve anlamları olan bir kavram olarak ele alınması gerektiğine dikkat çeken Archetti (2022), sessizliğin günümüz iletişim pratiklerinde pasif bir boşluk olmaktan çıktığını vurgularken; Kenny (2011) sessizliğin işlevlerinin farkında olunmasının, gündelik yaşamda sessizliğin yarattığı gerilimlerle baş etmeyi kolaylaştırdığına işaret etmektedir. Bu bağlamda ebeveynlerin “sessiz iletişim” pratiği, yani doğrudan müdahale etmeksizin gözlem yapmaları, gençlerin dijital ortamlarda sergiledikleri kimlik performanslarını anlamada kritik bir rol üstlenmektedir.

Bauman ve Raud’un (2018, ss. 65-94) belirttiği gibi benlik sabit değil, sürekli müzakere edilen bir süreçtir. Ergenler, dijital sahnede onaylanan kimliklerini pekiştirirken, reddedilen kimliklerini ise hızla değiştirme eğilimindedirler. Goffman’ın (2018, ss. 13-17) dramaturjik yaklaşımıyla bakıldığında, gençler sosyal medyada tıpkı bir tiyatro sahnesinde olduğu gibi “seyirci” karşısında belli performanslar sergilemektedirler. Bu seyirciler çoğunlukla akran gruplarıdır. Ebeveynler ise bu performansı çoğunlukla dolaylı ve sınırlı biçimde görebilmektedirler. Ek olarak, Han’ın (2017, ss. 25-29) işaret ettiği “görünür olma zorunluluğu” ise ergenlerin dijital kimlik performanslarını daha da kırılğan hâle getiren bir yapıya işaret etmektedir. Zira görünmezlik, gençler için sosyal dışlanma ile eş değer bir kaygı kaynağıdır. Bu nedenle Snyder’in (1974, s. 527) *kendini ayarlama* kavramı, ergenlerin sosyal medyada gerçek duygularıyla uyumlu olmayan paylaşımlar yaparak kabul görmeye çalışmasını anlamlandırmada işlevseldir. Bu noktalardan hareketle dijital platformlarda ergenlerin kendilik performanslarının;

onaylanma, görünür olma ve aidiyet hislerini pekiştiren bir araç hâline geldiğini söylemek mümkündür. Diğer yandan bu süreç aynı zamanda kimliklerin kırılan, geçici ve dış onaya bağımlı olmasına yol açmaktadır (Bauman, 2023, ss. 182-189; Jenkins, 2016, ss. 15-42).

Palmer (2017), hızla gelişen dijital kültürün biyolojik uyumu zorlaştırması nedeniyle çocuklarda olumsuz birtakım durumların geliştiğinden, teknoloji güdümlü yaşamın, çocukların nörolojik ve psikolojik gelişimine zarar verdiğinden söz etmektedir. Özellikle sosyal medyadaki “beğeni bağımlılığı” bu noktada ciddi bir risk oluşturmaktadır. Zira beğeni sayısı, akran onayıyla eşleşerek gençlerin öz güvenini zedelemekte, duygu dalgalanmalarına ve bozukluklarına yol açmaktadır. Ayrıca gençler kendilerini sanal ortamda farklı biçimlerde sunduğundan gerçek ve sanal kimlik arasında çatışma yaşamakta, bu da kişilik sorunlarına neden olabilmektedir (Schmidt, 2020). Dolayısıyla dijital kültürün olumsuz etkileri, ergenliğin hassas gelişimsel dinamikleriyle birleştiğinde ortaya karmaşık bir tablo çıkarabilme potansiyeline sahiptir. Zira bireyin kimlik arayışı, özerklik kazanımı ve akran ilişkilerinin merkezde olduğu bir gelişim evresi olan ergenlik dönemi, dijitalleşme ile birlikte artık önceki kuşaklara kıyasla farklı bir biçimde deneyimlenmektedir. Sosyal medya ve çevrim içi platformlar, ergenlere kimliklerini sına, aidiyet geliştirme ve görünür olma imkânı sunarken aynı zamanda benlik algısı üzerinde yeni baskılar da yaratmaktadır. Boyd’un (2014) “ağlı kamular” (*networked publics*) kavramı, ergenlerin çevrim içi kimlik sunumlarını ve bu sunumların sürekli gözetim altında olma hissiyle nasıl şekillendiğini açıklamak açısından önemlidir.

Literatür, dijitalleşmenin ergen psikolojisine etkilerinin genellikle küçük fakat bağlama duyarlı olduğunu göstermektedir. Orben ve Przybylski’nin (2019) büyük ölçekli çalışması, sosyal medya kullanımı ile iyi oluş arasındaki ilişkinin negatif ancak çok küçük düzeyde olduğunu ortaya koymuştur. Benzer şekilde Valkenburg vd. (2022) ise etkilerin heterojen olduğunu, bireysel ve bağlamsal koşulların (örn. kullanım biçimi, sosyal karşılaştırma eğilimi, ebeveyn arabuluculuğu) belirleyici olduğunu vurgulamaktadır. Özetle dijitalleşmenin ergenlik üzerindeki etkilerinin özellikle üç boyutta belirginleştiğini söylemek mümkündür. İlk olarak, kimlik inşası çevrim içi benlik sunumu ve geri bildirim mekanizmaları (beğeni, takipçi sayısı) üzerinden yeniden şekillenmektedir. İkinci olarak, sosyal karşılaştırma ve akran ilişkileri ergenlerin öz saygısını ve duygu durumunu etkileyebilmekte, bazı durumlarda depresif belirtilerle ilişkili olabilmektedir (Odgers ve Jensen, 2020). Üçüncü olarak ise, biyolojik ve günlük işleyiş dijital kullanım tarafından etkilenmektedir. Örneğin, gece saatlerinde ekran maruziyeti uyku kalitesini düşürmekte, melatonin salgısını baskılayarak uykunun gecikmesine yol açmaktadır (LeBourgeois, Hale, Chang, Akacem, Montgomery-Downs and Buxton, 2017). Bu durumda dijitalleşmenin çift yönlülüğünden söz etmek gerekir. EU Kids Online’ın gerçekleştirdiği araştırmada, çevrim içi ortamların çocuk ve gençlere öğrenme, sosyalleşme ve kendini ifade etme imkânları sunduğunu, fakat aynı anda siber zorbalık, mahremiyet ihlali ve uygunsuz içerik gibi riskleri de beraberinde getirdiğini göstermektedir. Bu nedenle literatürde yaygın olarak vurgulanan yaklaşım, “dijitalleşmenin ergenliğe etkisi tek yönlü değildir” şeklindedir. Etkiler bireyin kişisel özellikleri, kullanım biçimi, aile bağlamı ve teknolojik ekosistemle etkileşimin niteliğine bağlı olarak değişmektedir (Smahel, Machackova, Mascheroni, Dedkova, Staksrud, Ólafsson, Livingstone and Hasebrink, 2020).

Bu doğrultuda, dijitalleşmenin ergenliğin deneyimlenme biçimini köklü şekilde dönüştürdüğü, kimlik inşası, sosyal ilişkiler, biyolojik ritimler ve risk-fırsat dengesi açısından yeni dinamikler yarattığı açıkça görülmektedir. Ancak bu noktada dikkat edilmesi gereken, dijitalleşmenin ergenlik sürecinde bireysel deneyimlerinin yanı sıra aile içi iletişim biçimlerini de dönüştürdüğüdür. Araştırmalar, çevrim içi etkileşimlerin ebeveynlerle yüz yüze iletişimi sınırlayabileceğini veya yanlış anlamalara yol açabileceğini göstermektedir (Livingstone ve Helsper, 2008; O’Keeffe ve Clarke-Pearson, 2011). Bu durum, ebeveyn-ergen ilişkilerinde gerilimi artırırken, duygusal destek ve rehberlik mekanizmalarını zayıflatma potansiyeli taşımaktadır. Dolayısıyla ergenlikte dijitalleşmeyi değerlendirirken, özellikle aile içi iletişim ve etkileşim üzerindeki etkilerin titizlikle incelenmesi gerekmektedir.

Dönüşen Mahremiyet Algısı ve Dijital Ebeveynlik

Gençlik çalışmalarına ilişkin literatür, ergenlik döneminin tarihsel olarak biyolojik temelli bir aşamadan (Bowlyby, 1953) giderek daha karmaşık bir toplumsal ve kültürel sürece evrildiğini

göstermektedir. 1980-1990'lı yıllarda yapılan araştırmalar ergenlikten yetişkinliğe geçişi mekânsal, profesyonel ve ilişkisel aşamalar üzerinden tanımlarken (Molgat, 2007); post-yapısalcı yaklaşımlar gençlerin kimliklerini neoliberal baskılar, tüketim kültürü ve kurumsal denetim altında sürekli yeniden kurduklarına dikkat çekmektedir (Cieslik ve Simpson, 2013; Foucault, 1988). Bu dönüşüm, gençliğin parçalanmış, süreksiz ve akışkan bir yapıya büründüğünü göstermektedir (Furedi, 2004). Son dönem gençlik çalışmaları ise kültürel kimliklerin medya, dijital ortamlar ve toplumsal bağlamla birlikte şekillendiğini vurgulamakta (Bourdieu, 1986; Hall, 1992; Arnett, 2000) ve dijital mecraların gençlerin hem kimlik denemelerini hem de toplumsal normlara karşı geliştirdikleri direnç biçimlerini yeniden yapılandırdığını ortaya koymaktadır (Jefferson, 2007). Bu çerçevede dijitalleşmenin gençlerin kimlik arayışını, sosyal ilişkilerini ve aile içi iletişim dinamiklerini dönüştüğü görülmekte; özellikle mahremiyet, görünürlük ve ebeveyn gözetimi gibi alanlarda yeni gerilim hatları ortaya çıkmaktadır. Zira her yaşta insanın hayatına hızla giren ve kullanıcıları kişisel bilgi paylaşmaya teşvik eden dijital teknolojilerin yaygınlaşması özellikle teknolojinin içine doğan “dijital nesil” ve aileleri için mahremiyet sorununu temel bir gündem hâline getirmiştir. Dolayısıyla çocukların erken yaşta teknoloji becerileri kazanmalarının yanı sıra, dijital mahremiyetlerini koruma bilinci geliştirmeleri büyük önem taşımaktadır. Bu noktada, dijital dünyada çocukları yalnızca yabancılardan değil, ailelerin dijital ihmallerinden de korumak gerektiği unutulmamalıdır. Artan çevrim içi etkileşimler, sosyal medya kullanımının yaygınlaşması ve veri toplama süreçlerinin görünmez biçimde yürütülmesi, ebeveynlerin, çocuklarının dijital dünyadaki varlıklarını takip etme ve yönetme pratiklerini yeniden şekillendirmektedir (Livingstone ve Blum-Ross, 2020). Bu bağlamda dijital ebeveynliği, çocukların çevrim içi güvenliğini sağlamanın yanı sıra aile içi mahremiyet sınırlarının yeniden tanımlanması süreci olarak değerlendirmek mümkündür (Marwick ve Boyd, 2014).

Ebeveynlerin dijital ortamlarda çocuklarını gözetleme ve yönlendirme stratejilerinin, çocukların mahremiyet algısı üzerinde doğrudan etkili olduğu bilinmektedir (Güran Yiğitbaşı ve Çelik, 2023). Gençlerin çevrim içi kimliklerini yönetme biçimleri, ebeveyn denetimini algılama şekilleri ve mahremiyet ile ilgili bilinç düzeyleri, dijital ebeveynlik uygulamalarının etkinliğini belirleyen kritik değişkenler olarak öne çıkmaktadır (Livingstone, Stoilova and Nandagiri, 2019). Bu durum hem akademik araştırmalar hem de politika yapımcılar için, aile içi iletişim ve çocuk hakları bağlamında yeni sorumluluk ve tartışma alanları yaratmaktadır. Çünkü giderek dijitalleşen dünyada çocukların sosyal, duygusal ve bilişsel gelişimleri derinden etkilenmekte, ebeveyn-çocuk iletişimi zorlaşmaktadır. Erken yaşta dijital ortamlarla tanışan çocuklarda öz saygı, narsisizm, mahremiyet ve kişilik gelişimi kritik sorunlara dönüşmektedir. Üstelik kişisel bilgilerinin reklamcılar ve pazarlamacılar tarafından ihlal edilmesi, mahremiyet riskini de artırmaktadır (Steyer, 2014). Bu noktada Goodwin'in (2019) “dijital ebeveynlik” yaklaşımı, dijital çağda ebeveynlere önemli bir rehber sunmaktadır. Çocuklarla birlikte ebeveynleri de dönüştüren dijitalleşme çağında ebeveynlerin en sık yaptığı hatalar arasında; çocuklarının özel anlarını sosyal medyada aşırı paylaşmaları, dijital cihazlara kendilerini kaptırarak çocuklarına yeterli ilgiyi göstermemeleri ve her anı kayıt altına alma isteği yüzünden anıları kaybetme kaygısı yaşamaları yer almaktadır. Teknolojinin çocuklar üzerinde erken beyin gelişimini sekteye uğratmak, zararlı içeriklere maruz bırakmak ve sağlık sorunlarına yol açmak gibi riskleri olsa da interaktif öğrenme, yaratıcılığı teşvik etme ve bilgiye hızlı erişim gibi faydaları olduğunu da vurgulayan Goodwin'e göre, teknolojiden tamamen uzak durmak yerine onun ölçülü kullanımını sağlanması gerekmektedir. Zira aşırı kullanımın bir sonucu olarak teknolojiye aşırı bağlanma; sosyal ilişkilerden uzaklaşma, uyku düzensizliği, öfke nöbetleri ve dil gelişiminde gerilik gibi sorunlarla kendini göstermektedir. Dolayısıyla ebeveynlerin öncelikli sorumluluğu, “sağlıklı dijital alışkanlıklar” geliştirerek çocukların teknolojiyle olan ilişkisini dengelemek olmalıdır (Goodwin, 2019). Bu noktada günümüz ebeveynleri, çocuklarının teknolojik becerilerinden faydalanırken aynı zamanda yoğun teknoloji kullanımının doğurduğu riskler karşısında kaygı duyarak dijital ebeveynlikte bir ikilem yaşamaktadır.

Çocukların dijital dünyanın risklerinden korunması ve teknolojiyi doğru biçimde kullanabilmesi açısından ebeveyn rehberliği büyük önem taşımaktadır. Ebeveynlerin çocuklarıyla dijital medya kullanımına aktif olarak katılması, olumlu etkilerin artmasına ve olumsuz sonuçların azalmasına önemli ölçüde katkı sağlamaktadır (Rode, 2009; Selwyn ve Odabaşı, 2017). Çocuklarının dijital medya kullanımını gözetmeleri adına ebeveynlerin “dijital yeterlilik” niteliklerine sahip olmaları gerektiği

kabul edilmektedir (Nikken ve Oprea, 2018; Rek ve Kovačić, 2018). Ebeveynlerin söz konusu dijital yeterliliğe sahip olmaları durumunda çocuklarının dijital deneyimlerini gözetmeleri noktasında daha fazla strateji geliştirebilmeleri mümkündür (Nikken ve Oprea, 2018; Pons-Salvador, Zubieta-Méndez and Frias-Navarro, 2022). Zira dijital ebeveynlik; dijital araçlara hâkim, dijital medya olanaklarının farkında olan, çocuğunu çevrim içi risklere karşı koruyabilen ve hem gerçek hem sanal ortamda haklara saygı bilincini aktarmayı kapsamaktadır (Benedetto ve Ingrassia, 2021; Kabakçı Yurdakul, Dönmez, Yamanve Odabaşı, 2013; Mascheroni vd., 2018). Açık iletişim, çocuğun dijital etkinliklerine katılım, dijital kimliğin korunması, fırsatların birlikte öğrenilmesi ve risklerden korunmayı kapsayan dijital ebeveynlik becerilerinin yanı sıra ebeveyn sorumluluklarının dijital dünyaya uyarlanmasını da ifade etmektedir (Milovidov, 2017; Pons-Salvador vd. 2022).

Günümüz dijital çağında aile üyelerinin dijital araçlarla kurduğu sürekli bağlantı, evin kamusal ve özel alan sınırlarını giderek bulanıklaştırmakla birlikte çalışma, eğlence, sosyal etkileşim gibi farklı yaşam pratiklerinin tek bir ekran üzerinden yürütülmesine olanak tanımaktadır. Ancak zaman ve mekân algısına ek olarak aile bireylerinin mahremiyet anlayışını da dönüştüren dijital çağda mahremiyet artık fiziksel sınırlarla değil, veri akışı, çevrim içi paylaşım pratikleri ve sosyal medya görünürlüğü üzerinden tanımlanmaktadır (Livingstone ve Blum-Ross, 2020). Bu nedenle ebeveynler hem kendi dijital davranışlarını hem de çocuklarının çevrim içi varlıklarını yönetmek zorunda kalmaktadır. Bu durum aile içi iletişimde yeni müzakere alanları yaratmaktadır. Dolayısıyla dijital ebeveynlik, çocukları çevrim içi risklerden korumanın ötesinde, aile yaşamında dönüşen iletişim ve mahremiyet normlarını anlamak, düzenlemek ve yeniden yapılandırmak üzerine kurulu stratejik bir yaklaşım olarak ortaya çıkmaktadır. Bu bağlamda, çalışmanın örneklem filmi *Eighth Grade*, dijitalleşmenin hem ergenler hem de ebeveynler arasındaki dinamikleri nasıl etkilediğini tartışmaya açması bakımından kritik bir önem kazanmaktadır.

Yöntem

Araştırma Modeli

Araştırmada, filmde belirlenen temalar doğrultusunda duygulanımsal haritalama yaklaşımı kullanılarak film çözümlenmiştir. Bu yaklaşım, mahremiyetin kırılma sınırlarını, görünürlük ve dijitalleşmenin duygusal etkilerini sinemasal metinler üzerinden yeniden yorumlama olanağı sunmaktadır. Duygulanımsal haritalama ise, aile içi iletişim ve ergenlik deneyimlerinin incelenmesinde sık kullanılmayan bir çerçeve olarak, bu temaları duygusal ve bedensel düzeyde yeniden anlamlandırma imkânı sağlamaktadır. Sara Ahmed'in (2004) duyguların yüzeyler ve nesnelere arasındaki dolaşımına ilişkin kavramsallaştırması ile Brian Massumi'nin (2002) beden, duygu ve potansiyel arasındaki ayırımına dayanan bu yaklaşım, film çözümlemesinde anlatı yapısının ötesine geçerek duyguların mekân, beden ve iletişim pratikleri üzerinden nasıl üretildiğine ve aktarıldığına odaklanmayı mümkün kılmıştır. *Eighth Grade* filmi üzerinden yapılan bu analiz, günümüz toplumlarında sıklıkla tartışılan ergenlik, ebeveynlik ve dijital mahremiyet temalarını merkeze alarak dijital çağda ebeveyn-ergen iletişiminin kırılma yönlerini görünür kılmakta; bu yönüyle aile politikaları, eğitim ve medya okuryazarlığı alanlarında uygulanabilir çıkarımlar üretme potansiyeli taşımaktadır. Film metinlerinde duyguların mekânsal, bedensel ve dijital göstergeler üzerinden okunmasını sağlayan duygulanımsal haritalama yaklaşımı kapsamında gerçekleştirilen analiz, beş aşama doğrultusunda yürütülmüştür: Sahne seçimi ve kodlama ölçütleri, analiz birimleri ve göstergeler, kodlama süreci ve tematik sınıflandırma, duygulanımsal yoğunlukların haritalandırılması ve yorumlama ve bağlamsallaştırma. Ayrıca bu çalışmada, insan katılımcılardan veri toplanmadığı ve yalnızca kamusal olarak erişilebilir bir sinema yapıtının metin analizi gerçekleştirildiği için etik kurul onayı gerektirmemektedir.

Evren ve Örneklem

Bu araştırmanın evrenini, dijital kültür bağlamında aile dinamiklerini ergenlik, ebeveynlik ve değişen iletişim biçimlerini konu alan çağdaş filmler oluşturmaktadır. Bu evren içerisinde, örneklem için ise amaçlı örnekleme kullanılmıştır. Sınırlı kaynakların etkin biçimde kullanılabilmesi amacıyla bilgi bakımından zengin vakaların belirlenmesi ve derinlemesine analizi açısından nitel araştırmalarda yaygın olarak kullanılan bu teknikte (Yağar ve Dökme, 2018) araştırmacı, konu aldığı olaylardan

hareketle çeşitli durumlar ya da olguları anlamlandırarak bunlar arasındaki ilişkileri açıklayabilmektedir (Büyüköztürk vd., 2012). Bu doğrultuda Bo Burnham'ın *Eighth Grade* (2018) filmi, dijital çağın toplumsal yansımalarını çok katmanlı biçimde ele almasının yanı sıra ergenlik deneyimi, ebeveyn–çocuk iletişimi, mahremiyet ve çevrim içi görünürlük gibi temaları merkezine alması nedeniyle araştırmanın amacına uygun örneklem olarak belirlenmiştir. Bununla birlikte çalışmanın tek bir film örneğine dayanması, bulguların bağlama özgü bir nitelik taşıdığı anlamına gelmektedir. Nitel bir derinlik amaçlandığından, elde edilen çözümlenmeler geniş bir temsil çeşitliliği iddiası taşımamakta; yorumlar seçilen filmin sunduğu özgül temalar ve durumlarla sınırlı kalmaktadır. Bu sınırlılıklar kapsamında çalışmanın odağının genelleme değil, derinlemesine anlamlandırma olduğunu ifade etmek gerekmektedir.

Verilerin Toplanması ve Analizi

Araştırmada Bo Burnham'ın *Eighth Grade* (2018) filmi, dijital çağda ergenlik, ebeveynlik, mahremiyet ve çevrim içi görünürlük temalarını içermesi nedeniyle duyulanımsal haritalama yaklaşımı için uygun bir analiz nesnesi olarak seçilmiştir. Araştırmada herhangi bir anket, görüşme veya gözlem tekniği kullanılmamış; film metni, sahne düzeyinde çözümlenmek üzere nitel veri kaynağı olarak değerlendirilmiştir. Araştırma kapsamında belirlenen temalar doğrultusunda sahneler, karakterlerin duygusal ifadeleri, mekânsal düzenlemeler, dijital etkileşim biçimleri ve iletişim göstergeleri üzerinden kodlanmış; bu veriler duyulanımsal yoğunlukların haritalandırılması sürecinde analitik materyal olarak kullanılmıştır. Analiz sürecinde, aşağıda yer alan beş aşama doğrultusunda hareket edilmiştir:

Sahne Seçimi ve Kodlama Ölçütleri: Araştırmanın analiz süreci, araştırmacı üçgenlemesi (investigator triangulation) yaklaşımı doğrultusunda yapılandırılmıştır. Bu kapsamda her iki araştırmacı filmi önce birbirlerinden bağımsız olarak incelemiş, ardından filmi birlikte izleyerek elde edilen gözlemleri karşılaştırmış ve bulguların bütüncül bir değerlendirmesini gerçekleştirmiştir. Bu incelemelerde araştırmacılar duygusal yoğunluk, bedensel jest, mekânsal düzenleme ve dijital araç kullanımının belirgin olduğu 15 temel sahneye karar vermişlerdir. Sahnelere karar verilmesinde belirlenen seçim ölçütleri; duygusal geçişlerin görünür olduğu, dijital medyanın etkileşim aracına dönüştüğü ve mahremiyet ya da görünürlük temalarının ön plana çıktığı sahneler şeklindedir.

Analiz Birimleri ve Göstergeler: Belirlenen her sahne, mekân, beden dili, dijital araç kullanımı ve duygusal yoğunluk göstergeleri üzerinden çözümlenmiştir. Bu göstergeler, duyulanımın filmde hangi öğeler aracılığıyla üretildiğini ve dolaşıma girdiğini betimlemek amacıyla kullanılmıştır.

Kodlama Süreci ve Tematik Sınıflandırma: Sahnelere ilişkin veriler tekrarlayan duyulanımsal örüntülere göre kodlanmış ve altı ana tema altında toplanmıştır. Belirlenen bu temalar, filmdeki duygusal akışın yapısal ve bedensel izdüşümlerini anlamlandırmak adına analitik bir çerçeve oluşturmuştur.

Duyulanımsal Yoğunlukların Haritalandırılması: Her tema, filmdeki ilgili sahnelerle ilişkilendirilerek duyulanımın “beden–mekân–dijital araç” ekseninde nasıl üretildiği görselleştirilmiştir. Böylece film boyunca yinelenen duyulanımsal örüntüler tematik olarak haritalandırılmıştır.

Yorumlama ve Bağlamsallaştırma: Son aşamada, Ahmed'in “duyguların yapışkanlığı” ve Massumi'nin “affect–emotion” (duyulanım-duygu) ayrımı temel alınarak elde edilen temalar, dijital çağın iletişim pratikleri ve ebeveyn–ergen ilişkileri bağlamında araştırmacılar tarafından yeniden yorumlanmıştır.

Bulgular

Bu aşamada duyulanımsal haritalama yaklaşımı çerçevesinde her sahne anlatısal işlevi ve üretmiş olduğu duyulanımlar, bedensel yoğunluklar ile dijital etkileşim biçimleri üzerinden çözümlenmiştir. Filmdeki sahneler, mekân–beden–dijital araç ekseninde incelenerek duyulanımın

görünür, bastırılmış ya da dönüştürülmüş biçimleri ortaya konmuştur. Analiz sürecinde belirlenen göstergeler doğrultusunda, *Eighth Grade* filminde tekrarlayan duygusal örüntülerden altı temel tema elde edilmiştir. Bunlar; dijital kimlik ve öz sunum, aile içi iletişim ve sessizlik, mahremiyetin kırılabilirliği, duygulanımsal çatışmalar ve regülasyon, aidiyet ve sosyal kabulün kırılabilirliği, öz bütünleşme ve dönüşümdür. Bu temalar, duygulanımın film boyunca hangi sahnelerde yoğunlaştığını, hangi göstergeler aracılığıyla üretildiğini ve karakterin dönüşüm sürecine nasıl yön verdiğini açıklamaktadır.

Tablo 1

Tema–Alt Tema–Sahne Eşleştirmeleri

Tema	Alt Temalar	İlgili Sahne(ler)
Dijital Kimlik ve Öz Sunum	Çelişkili persona, çevrim içi/onay arayışı, sosyal medya baskısı	Açılış vlogu, okul sahneleri
Aile İçi İletişim ve Sessizlik	Mikro-iletişim, yüz yüze iletişimin zayıflaması, ebeveynle duygusal mesafe, onarıcı sessizlik	Yemek sahnesi, bahçe sahnesi
Mahremiyetin Kırılabilirliği	Gözetim baskısı, akran gözetimi, mahremiyet ihlali riski	Havuz sahnesi, araba sahnesi

Çelişkili Öz Sunum

Kayla'nın YouTube üzerinden kaydettiği ilk video, görünürde “öz güvenli” bir benlik performansı sunmaktadır. Ancak göz teması kurmada yaşadığı güçlük, sesindeki titreme ve duraksamalar, bu öz güvenin kırılabilirliğini açığa çıkaran göstergelerdir. Seyirci, görünürde öz güvenli bir benlik performansı sunarken, arka planda derin bir onay arayışı ve kendini yetersiz hissetme duygusu taşıyan bir karakterle baş başa bırakılır. Kayla'nın açılış vlogu sahnesinde kameraya doğrudan konuşması, Massumi'nin “potansiyel duygu” kavramına karşılık gelen bir *öz güven simülasyonu* üretir. Zira onun çevrim dışı ortamlarda yaşadığı utanç ve sessizlik, dijital kimlik ile gerçek benliği arasındaki duygulanımsal çatışmasını görünür kılar. Massumi'nin (2002, s. 35) ifadesiyle “duygulanım, dilin ulaşamadığı ama beden taşıdığı bir yoğunluktur.”

Scharfstein'e (2009) göre görsel iletiler, yalnızca renk ve biçimleri aracılığıyla izleyicide anlam uyandırır; bu anlam, sözel olmaktan çok bedensel düzeyde deneyimlenen bir yoğunluktur. İzleyici bu iletiler karşısında sırasıyla kinestetik (bedensel hareket) ve sinestetik (duyular arası) tepkiler verir. Böylece çoğu zaman adlandırılmayan ama hissedilen duygular ortaya çıkar. Dolayısıyla izleyici, sahnedeki iletileri tam olarak anlamlandıramasa bile, bu iletiler arasında ayırım yapma çabası bile bedensel bir duygulanım/etki üretir (Scharfstein, 2009, s. 6). Bu bağlamda *Eighth Grade* filminde Kayla'nın kendine güven telkin eden sözleri ile bedensel ifadeleri arasındaki uyumsuzluk, söz konusu duygulanımsal yoğunluğun sahneye sızma biçimini oluşturur. Ahmed'in (2004, s. 8) “duygular yüzeylere yapışır” yaklaşımıyla düşünüldüğünde, Kayla'nın kameraya yönelen bakışları kendi onay arayışıyla da bir temas hâli yaratır. Böylece sahne, çevrim içi persona ile gündelik kimlik arasındaki ilk çatışmayı duygulanımsal düzeyde görünür kılarak izleyiciyi karakterin içsel gerilimine dâhil eder. Özellikle Kayla'nın okulda “en sessiz öğrenci” seçilmesi, çevrim içi persona ile çevrim dışı kimlik arasındaki uçurumun en somut ifadesidir. Goffman'ın dramaturjik yaklaşımındaki (2018) benliğin “sahne önü” ve “sahne arkası” ayrımı, Kayla'nın YouTube'daki öz güvenli sunumları ile okul ortamındaki sessizliği arasında net biçimde görülmektedir. Burada sessizlik, bir çarpma anına tekabül eder. Zira sosyal etiketin yarattığı utanç duygusu, Kayla'nın bedenine ve yüz ifadesine yapışmaktadır.

Sessizlik ve Mikro-İletişim

Yemek sahnesi, iletişimin bedensel jestler ve kaçınma davranışlarıyla kurulduğu bir duygulanımsal alanı temsil eder. Ahmed'in (2004) duyguların yüzeye yapışması kavramı bu sahnelerde

de görünür hâle gelir. Bu noktada konuşulamayan duygular sessizliğe, sessizlik ise duygusal bir dirence dönüşür. Baba figürüyle göz teması kurmaktan kaçınan Kayla'nın jestleri, duygusal regülasyonun bedensel bir haritasını çizer. Özellikle babasıyla yemek masasındaki iletişimsizliği, dijital çağın aile içi ilişkilerdeki etkisini çarpıcı biçimde sergilemektedir. Babası konuşmaya çabalarken Kayla kulaklık ve telefonuna sığınmaktadır. Ancak burada sessizlik bir boşluk değil, gerilimin taşıyıcısıdır. Turkle'ın (2011, s. 11) "Teknoloji bize birlikteyken bile yalnız olma fırsatı veriyor" ifadesi, bu sahnede doğrudan karşılık bulmaktadır. Ahmed'in (2010, s. 37) "rahatsızlık ve kayıtsızlık, nesnelere ve mekâna yapışarak atmosfer yaratır" yaklaşımıyla okunduğunda ise masadaki sessizlik sadece baba-kız arasında olan bir durumun ötesine geçerek mekânın kendisinde de hissedilir hâle gelmektedir.

Görünürlüğün Şiddeti

Filmde havuz ve araba sahneleri, görünürlük baskısının ve gözetim duygusunun yoğunlaştığı anları temsil etmektedir. Kamera açıları ve ışık kullanımı, seyirciyi Kayla'nın duygusal kırılma anına ortak ederken özellikle havuz sahnesinde kameranın su altından yukarı bakışı, mahremiyetin bedensel bir tehdit duygusuna dönüşümünü metaforik olarak sunmaktadır. Bu tema bağlamında Kennedy'nin doğum günü partisi, ergen bedeninin akran gözetimi altında sergilendiği sahneyi temsil etmektedir. Kayla'nın mayosuyla havuza girme konusundaki tereddütleri, Han'ın (2017, s. 26) "görünürlük zorunluluğu, çağımızın yeni şiddet biçimidir" tespitiyle açıklanabilir. Yakın çekim (close up) ve ses tasarımı, Kayla'nın nefes alışverişlerini ve kalp atışlarını duyulur kılan öğelerken; tam da bu noktada Massumi'nin (2002, s. 28) "duygulanımın otomatik bedensel tepkilerle yoğunlaşması" görüşüyle uyumlu olarak kaygı, seyircinin de bedensel düzeyde hissettiği bir yoğunluğa dönüşmektedir. Çünkü imgesel anlamda havuzun yüzeyi, ergen bedeninin utancı ile sosyal görünürlüğün baskısını aynı anda taşımaktadır.

Aidiyetin Geçiciliği

Olivia ve arkadaşlarıyla geçirilen sahne, Kayla'nın ilk kez sosyal bir kabul yaşadığı an olma özelliği taşımaktadır. Kahkahalar ve selfie anları, Ahmed'in (2010, s. 37) "gruba katılmak bedenimizde sıcaklık yaratır" ifadesiyle uyumlu olarak, aidiyetin bedensel bir sıcaklıkla deneyimlendiğini göstermektedir. Ancak bu kabul kırılmandır. Özellikle görünürlüğe bağlıdır ve kalıcılık taşımaz. Bu sahne, ergenlerin sosyal medyada aidiyet arayışlarının neden sıklıkla geçici ve kırılma olduğunu sinemasal bir temsil olarak gözler önüne sermektedir.

Kırılma Sınırları

Riley ile arabada geçen "truth or dare" (doğruluk mu? cesaret mi?) anı, filmin en yoğun duygusal kırılma noktalarından biridir. Loş ışık ve sıkışık kadraj, tehdit hissini görsel olarak pekiştirir. Ahmed'in (2004, s. 73) "korku geleceğe yönelik bir yönelimdir; beden tehdit edici olana kapanır" ifadesi, Kayla'nın içine çekilerek kendini koruma çabasını anlamlandırır. Bu noktada duygulanım yalnızca korkuyla sınırlı değildir; korkuya eşlik eden savunma refleksi, mahremiyetin ihlali karşısında bedenin verdiği sessiz bir tepki olarak ortaya çıkar. Sahnede Kayla'nın söze dökülmeyen tedirginliği, izleyicide fiziksel bir gerginlik yaratır ve böylece duygulanım, izleyicinin bedensel deneyimine de taşar. Bu durum, Livingstone ve Helsper'in (2008) ebeveyn arabuluculuğunun eksikliğinde gençlerin çevrim dışı risklere karşı daha kırılma hâle geldiğine dair bulgularıyla da örtüşür. Bu sahne, Kayla'nın sessizliğinde yoğunlaşan korkunun bireysel bir tepkinin ötesinde, dijital çağın genç bedenler üzerinde kurduğu görünmez baskıların bir yansıması olduğunu gösterir.

Onarım İmkânı

Baba ile arka bahçede yapılan samimi konuşma, filmde duygusal onarımın gerçekleştiği andır. Sessizlik bu kez "iletişimsizlik" değildir. Ahmed'in (2010, s. 126) ifadesiyle "bekleyle inşa edilen bir sevgi" biçimidir. Baba, sabırlı bir şekilde Kayla'nın değerini dile getirirken duyguların yapışkanlığı pozitif bir etki yaratmaktadır. Söz konusu etki güven, aidiyet ve rahatlama olarak Kayla'nın bedenine yerleşmektedir. Bu sahne, önceki bölümlerde yoğunlaşan korku ve kırılmanın, ebeveynin duygusal

Sonuç, Tartışma ve Öneriler

Bu çalışma, *Eighth Grade* filmi üzerinden dijital çağda ergenlik ve aile içi iletişim deneyimlerini duygulanımsal haritalama yaklaşımıyla inceleyerek, dijital araçların genç bireylerin kimlik oluşumu ve ebeveyn ilişkileri üzerindeki etkilerini bütüncül bir perspektifle ortaya koymayı amaçlamıştır. Analizler, sosyal medya ve vlog gibi dijital platformların, ergenlerin sosyal görünürlüğünü artırırken, mahremiyet algısını kırılanaştırdığını ve birey üzerinde sürekli bir performans baskısı yarattığını göstermektedir. Kayla'nın vlogları ve çevrim içi etkileşimleri, bireyin çevrim içi ve çevrim dışı kimlikleri arasında yaşadığı gerilimi ve öz güven dalgalanmalarını yansıtarak, dijital çağın ergenlik deneyimine özgü duygusal yükleri görünür hâle getirmektedir. Bu bulgu, Danah Boyd'un (2014) ergenlerin sosyal medyada öz güvenli benlik performansları yaratma çabasına dikkat çektiği görüşleriyle örtüşmektedir. Filmde mekân kullanımının, fiziksel bir arka plan işlevinden ibaret olmadığı tespit edilmiştir. Çünkü ev gözetim, mahremiyet ve duygusal etkileşimlerin mekânsal temsili olarak işlev kazanmakta ve izleyiciye karakterin içsel çatışmalarını görselleştirme olanağı sunmaktadır. Kayla'nın odasında gerçekleştirdiği vlog çekimleri, dijital mahremiyetin kırılmağını ve bireyin kendini görünür kılma ihtiyacının yarattığı duygusal baskıyı somutlaştırırken, evin diğer alanları, bahçe ve araba sahneleri, ebeveyn desteği, gözetim ve müdahale arasındaki ince çizgiyi görünür kılmaktadır. Bu durum, dijital çağın aile içi iletişimini yalnızca araçsal bir boyutta değil, duygulanımsal bir süreç olarak da yeniden tanımlamaktadır. Çalışma, dijital çağda ergenlerin çevrim içi kimlik performanslarıyla sınırlı kalmayıp; fiziksel mekân, ebeveyn müdahalesi ve sosyal çevre etkileşimleriyle şekillenen bütüncül bir deneyim yaşadığını ortaya koymaktadır. Ayrıca, ergenliğin önceki kuşaklardan farklı psikososyal dinamiklere sahip olduğunu göstererek, ebeveynlerin bu değişen ortamda yeni iletişim stratejilerine ihtiyaç duyduğunu vurgulamaktadır. Bu durum, Livingstone ve Blum-Ross'un (2020) dijital çağda ebeveynliğin karmaşıklaşan denge kurma çabasını ele alan çalışmalarını desteklemektedir.

Elde edilen bulgular, dijital kimlik performansları ile gerçek benlik arasında yaşanan çatışmanın, ergenin sosyal kaygı ve aidiyet duygusunu doğrudan etkilediğini ve bunun ebeveyn-ergen ilişkilerinde yeni gerilim alanları yarattığını göstermektedir. Bu çatışma, özellikle Snyder'in (1974) "kendini ayarlama" kavramıyla açıklanabilir. Çünkü ergenler sosyal medyada gerçek duygularıyla uyumlu olmayan paylaşımlar yaparak kabul görmeye çalışmaktadır. Aynı zamanda, film ebeveynin varlığı ve destekleyici etkileşiminin, ergenin duygusal regülasyonunda ve kimlik gelişiminde kritik bir rol oynadığını ortaya koyarak, dijitalleşmenin yalnızca risk yaratmadığını, aksine uygun rehberlik ve duygusal destekle ergen için olumlu etkileşim fırsatları da sunduğunu göstermektedir. Bu bulgu, Drouin vd. (2020) gibi araştırmacıların pandemi döneminde dijital platformların aile üyeleri arasında duygusal destek paylaşımında ve stres yönetiminde oynadığı kritik rolü vurgulayan çalışmalarına paraleldir. Bu bağlamda, dijital araçların ergenin sosyal, duygusal ve bilişsel gelişimi üzerindeki etkileri çok boyutlu bir şekilde ele alınmalı; teknolojik olanaklar ile aile içi ilişkiler arasındaki etkileşimler hem riskler hem de yeni uyum biçimleri çerçevesinde değerlendirilmelidir. Yapılan film analizi, ergenlerin dijital araçlarla kurduğu ilişkiler, ebeveyn-ergen etkileşimleri ve duygusal deneyimlerinin, toplumsal ve kültürel bağlamda yeniden düşünülmesi gerektiğini somutlaştırmakta ve literatürde dijital ergenlik, aile içi iletişim ve mahremiyet konularındaki alan yazınına sinema temsilleri üzerinden duygulanımsal bir perspektif katmaktadır.

Diğer yandan *Eighth Grade*'in ergenlik ve dijital kültür deneyimlerini Batı kültürü içinde ele alması, filmdeki temaların Türkiye'deki gençlik pratikleriyle karşılaştırılmasına da olanak tanımaktadır. Türkiye'de sosyal medya kullanımı, aile içi hiyerarşi, mahremiyet anlayışı ve ebeveyn gözetimi çoğu zaman daha korumacı ve müdahaleci bir yapı içinde şekillendiğinden, ergenler çevrim içi görünürlük arzusu ile gizlenme ihtiyacı arasında daha belirgin bir gerilim yaşayabilmektedir. Aile mahremiyetinin kültürel olarak daha kolektif değerlere bağlı olması, dijital ortamda paylaşılan içeriklerin ev içinde daha kolay çatışma üretmesine yol açabilir. Bu açıdan filmdeki sosyal kaygı, onay arayışı, ebeveyn müdahalesi ve mahremiyet kırılmağı gibi temalar Türkiye'deki gençlerin dijital deneyimleriyle de örtüşmekte; ancak yerel kültürel kodlar bu deneyimlere kendine özgü bir boyut eklemektedir.

Tüm bu bulgulardan hareketle çalışmanın, dijital çağın getirdiği karmaşık dinamiklerin anlaşılması ve aile içi iletişimde sağlıklı stratejilerin geliştirilmesi adına önemli çıkarımlar sunduğu

söylenbilir. Ebeveynlerin, çocuklarının dijital deneyimlerine aktif olarak katılması, açık iletişim kanalları oluşturması ve dijital okuryazarlık becerilerini geliştirmesi, ergenlerin çevrim içi ve çevrim dışı benlikleri arasında denge kurmalarına yardımcı olacaktır. Gelecekte yapılacak çalışmalar, farklı kültürel bağlamlarda ergenlerin dijital deneyimlerini ve aile içi etkileşimlerini daha geniş örneklerle inceleyerek bu alandaki bilgi birikimini artırabilir. Ayrıca, dijital ebeveynlik uygulamalarının etkinliğini nicel yöntemlerle değerlendiren araştırmalar, politika yapıcılar ve eğitimcilere somut rehberler sunabilir.

Araştırmacıların Katkı Oranı

Çalışmaya ilk yazar %60 oranında ikinci yazar ise %40 oranında katkı sağlamıştır.

Çıkar Çatışması

Yazarlar, çalışmada çıkar çatışması olmadığını beyan etmektedir.

Kaynaklar

- Ahmed, S. (2004). *The cultural politics of emotion*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Ahmed, S. (2010). *The promise of happiness*. Durham: Duke University Press.
- Archetti, C. (2022). When public relations can heal: An embodied theory of silence for public communication. *Public Relations Inquiry*, 11(1), 37-56.
- Arnett, J. J. (2000). Emerging adulthood: A theory of development from the late teens through the twenties. *American Psychologist*, 55(5), 469-480. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.55.5.469>
- Bauman, Z. (2023). *Akışkan modernite*. S. O. Çavuş (Çev.), İstanbul: Tellekt.
- Bauman, Z. ve Raud, R. (2018). *Benlik pratikleri*. M. Ekinci (Çev.), İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- Baym, N. K. (2015). *Personal connections in the digital age: Digital media and society series*. Cambridge: Polity Press.
- Benedetto, L. and Ingrassia, M. (2021). Digital parenting: Raising and protecting children in media world. *IntechOpen*. <https://doi.org/10.5772/intechopen.92579>
- Bourdieu, P. (1986). *Distinction: A social critique of the judgment of taste*. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.
- Bowlby, J. (1953). *Child care and the growth of love*. London: Penguin Books.
- Boyd, D. (2014). *It's complicated: The social lives of networked teens*. New Haven: Yale University Press.
- Büyüköztürk, Ş., Kılıç Çakmak, E., Akgün, Ö., Karadeniz, Ş. ve Demirel, F. (2012). *Bilimsel araştırma yöntemleri*. Ankara: Pegem Akademi.
- Cieslik, M. and Simpson, D. (2013). *Key concepts in youth studies*. London: SAGE.
- Clark, L. S. (2013). *The parent app: Understanding families in the digital age*. Oxford: Oxford University Press.
- Cooley, C. H. (1902). *Human nature and social order*. New York: Scribner's.

- Drouin, M., McDaniel, B. T., Pater, J. and Toscos, T. (2020). How parents and their children used social media and technology at the beginning of the COVID-19 pandemic and associations with anxiety. *Cyberpsychology, Behavior and Social Networking*, 23(11), 727-736. <https://doi.org/10.1089/cyber.2020.028>
- Foucault, M. (1988). Technologies of the self. M.L. Gutman, H. Hutton (Ed.), içinde *Technologies of The Self*. London: Tavistock.
- Furedi, F. (2004). *Therapy culture: Cultivating vulnerability in an uncertain age*. London: Routledge.
- Goffman, E. (2018). *Günlük yaşamda benliğin sunumu*. B. Cezar (Çev.), İstanbul: Metis Yayınları.
- Goodwin, K. (2019). *Dijital dünyada çocuk büyütme: Teknolojiyi doğru kullanmanın yolları*. T. Er (Çev.), İstanbul: Aganta Kitap.
- Güran Yiğitbaşı, K. ve Çelik, S. (2023). Dijital dünyada mahremiyet, ebeveynlik ve çocuklar: Afyonkarahisar örneği. *TRT Akademi*, 8(19), 846-875. <https://doi.org/10.37679/trta.1365718>
- Hall, S. (1992). Cultural studies and its theoretical legacies. D. Held & H. Alexandro (Ed.), içinde *Cultural theory: A critical introduction* (ss. 277-294). New York and London: Routledge.
- Han, B. C. (2017). *Şeffaflık toplumu*. H. Barışcan (Çev.), İstanbul: Metis Yayınları.
- James, W. (1950). *The principles of psychology*. New York: Dover Publications.
- Jefferson, T. (2007). Youth subcultures: A critical review. P. E. Peterson and J. L. Seligman (Ed.) içinde *Youth, education, and society* (ss. 185-212). California: University of California Press.
- Jenkins, R. (2016). *Bir kavramın anatomisi: Sosyal kimlik*. G. Bostancı (Çev.), İstanbul: Everest Yayınları.
- Kabakçı Yurdakul, I., Dönmez, O., Yaman, F. ve Odabaşı, H. F. (2013). Dijital ebeveynlik ve değişen roller. *Gaziantep Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 12(4), 883-896.
- Kenny, C. (2011). *The power of silence: Silent communication in daily life*. London: Karnac Books.
- Kılıç, M. (2011). Aile ve serbest zaman ilişkisi: Düzce örneği. *Düzce Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 5(1), 27-49.
- LeBourgeois, M. K., Hale, L., Chang, A. M., Akacem, L. D., Montgomery-Downs, H. E. and Buxton, O. M. (2017). Digital media and sleep in childhood and adolescence. *Pediatrics*, 140(Suppl 2), 92-96. <https://doi.org/10.1542/peds.2016-1758J>
- Livingstone, S. and Helsper, E. J. (2008). Parental mediation of children's Internet use. *Journal of Broadcasting & Electronic Media*, 52(4), 581-599. <https://doi.org/10.1080/08838150802437396>
- Livingstone, S., Stoilova, M. and Nandagiri, R. (2019). *Children's data and privacy online: Growing up in a digital age*. London: London School of Economics and Political Science.
- Livingstone, S. and Blum-Ross, A. (2020). *Parenting for a digital future: How hopes and fears about technology shape children's lives*. Oxford: Oxford University Press.
- Lupton, D. and Williamson, B. (2017). The datafied child: The data surveillance of children and implications for their rights. *New Media & Society*, 19(5), 780-794.

- Macionis, J. J. (2012). *Sosyoloji* (13. Basım). V. Akan (Çev.), Ankara: Nobel Yayınları.
- Madianou, M. and Miller, D. (2012). Polymedia: Towards a new theory of digital media in interpersonal communication. *International Journal of Cultural Studies*, 16(2), 169-187. <https://doi.org/10.1177/1367877912452486>
- Marwick, A. E. and Boyd, D. (2014). Networked privacy: How teenagers negotiate context in social media. *New Media & Society*, 16(7), 1051-1067.
- Mascheroni, G., Ponte, C. and Jorge, A. (2018). *Dijital ebeveynlik: Dijital çağda ailelerin karşılaştığı zorluklar*. Göteborg Üniversitesi.
- Massumi, B. (2002). *Parables for the virtual: Movement, affect, sensation*. Durham: Duke University Press.
- McDaniel, B. T. and Coyne, S. M. (2016). Technology interference in the parenting of young children: Implications for mothers' perceptions of coparenting. *The Social Science Journal*, 53(4), 435-453. <https://doi.org/10.1016/j.soscij.2016.04.010>
- Milovidov, E. (2017). *Parenting in the digital age*. <https://edoc.coe.int/en/children-s-rights/7513-parenting-in-the-digital-age-parental-guidance-for-the-online-protection-of-children-from-sexual-exploitation-and-sexual-abuse.html> adresinden 28.09.2025 tarihinde erişilmiştir.
- Molgat, M. (2007). Do transitions and social structures matter? How 'emerging adults' define themselves as adult. *Journal of Youth Studies*, 10(5), 495-516.
- Ngai, S. (2005). *Ugly feelings*. Cambridge, Massachusetts, London, England: Harvard University Press.
- Nikken, P. and Oprea, S. J. (2018). Guiding young children's digital media use: SES-differences in mediation concerns and competence. *Journal of Child and Family Studies*, 27, 1844-1857. <https://doi.org/10.1007/s10826-018-1018-3>
- Nissenbaum, H. (2009). *Privacy in context: Technology, policy, and the integrity of social life*. Stanford: Stanford University Press.
- Odabaşı, H. C., Tekgöz, N., Hafizoğlu, R. ve Aydın, S. (2024). *Dijital çağda ailenin dönüşümü: Yeni nesil bağlar ve dinamikler*. https://enstitusosyal.org/uploads/publications_module/file-17169685561438079447.pdf adresinden 15.10.2025 tarihinde erişilmiştir.
- Odgers, C. L. and Jensen, M. R. (2020). Annual research review: Adolescent mental health in the digital age: Facts, fears, and future directions. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 61(3), 336-348. <https://doi.org/10.1111/jcpp.13190>
- O'Keeffe, G. S. and Clarke-Pearson, K. (2011). The impact of social media on children, adolescents, and families. *Pediatrics*, 127(4), 800-804. <https://doi.org/10.1542/peds.2011-0054>
- Orben, A. and Przybylski, A. K. (2019). The association between adolescent well-being and digital technology use. *Nature Human Behaviour*, 3(2), 173-182. <https://doi.org/10.1038/s41562-018-0506-1>
- Palmer, S. (2017). *Zehirlenen çocukluk: Modern dünyanın çocuklar üzerindeki zararlı etkileri*. Ö. Ç. Aksoy (Çev.), İstanbul: İletişim Yayınları.

- Pons-Salvador, G., Zubieta-Méndez, X. and Frias-Navarro, D. (2022). Parents' digital competence in guiding and supervising young children's use of the internet. *European Journal of Communication*, 37(4), 443-459. <https://doi.org/10.1177/02673231211072669>
- Rek, M. and Kovačić, A. (2018). Media and preschool children: The role of parents as role models and educators. *Medijske Studije*, 9(18), 27-43. <https://doi.org/10.20901/ms.9.18.2>
- Rode, J. (2009). *Digital parenting: Designing children's safety*. <https://www.scienceopen.com/hosted-document?doi=10.14236/ewic/HCI2009.29> adresinden 15.10.2025 tarihinde erişilmiştir.
- Rogers, E. M. (2003). *Diffusion of innovations* (5th ed.). New York: The Free Press.
- Scharfstein, B. A. (2009). *Art without borders: A philosophical exploration of art and humanity*. Chicago: University of Chicago Press.
- Schmidt, M. K. (2020). *Ekran çocukları*. İstanbul: Remzi Kitabevi.
- Sedgwick, E. K. (2003). *Touching feeling: Affect, pedagogy, performativity*. Duke University Press.
- Selwyn, N. ve Odabaşı, H. F. (2017). *Dijital yaşamda çocuk*. Ankara: Pegem Akademi Yayıncılık.
- Shavero, S. (2010). *Post-cinematic affect*. UK: Zero Books.
- Silverstone, R. and Hirsch, E. (1993). *Consuming technologies: Media and information in domestic spaces*. London: Routledge.
- Smahel, D., Machackova, H., Mascheroni, G., Dedkova, L., Staksrud, E., Ólafsson, K., Livingstone, S. and Hasebrink, U. (2020). *EU Kids Online 2020: Survey results from 19 countries*. EU Kids Online. <https://doi.org/10.21953/lse.47fdeqj01of0>
- Snyder, M. (1974). Self-monitoring of expressive behavior. *Journal of Personality and Social Psychology*, 30(4), 526-537. <https://doi.org/10.1037/h0037039>
- Steiner-Adair, C. (2013). *The big disconnect: Protecting childhood and family relationships in the digital age*. New York: HarperCollins.
- Steyer, J. P. (2014). *Facebook çağında çocuk büyümek*. A. Birkan (Çev.), İstanbul: Doğan Kitap.
- The Independent. (2023). *Families spend only six hours a week together, survey finds*. <https://www.independent.co.uk/life-style/family-limited-meal-time-communication-b2306531.html> adresinden 01.10.2025 tarihinde erişilmiştir.
- Turkle, S. (2011). *Alone together: Why we expect more from technology and less from each other*. New York: Basic Books.
- Twenge, J. M. (2017). *iGen: Why today's super-connected kids are growing up less rebellious, more tolerant, less happy—and completely unprepared for adulthood—and what that means for the rest of us*. New York: Atria Books.
- Valkenburg, P. M., Meier, A. and Beyens, I. (2022). Social media use and its impact on adolescent mental health: An umbrella review of the evidence. *Current Opinion in Psychology*, 44, 58-68. <https://doi.org/10.1016/j.copsyc.2021.08.017>
- Yağar, F. ve Dökme, S. (2018). Niteliksel araştırmaların planlanması: Araştırma soruları, örneklem seçimi, geçerlik ve güvenilirlik. *Gazi Sağlık Bilimleri Dergisi*, 3(3), 1-9.

Extended Abstract

Introduction

The digital age has fundamentally transformed the dynamics of family relationships, perceptions of privacy, and the ways in which individuals construct and negotiate their identities. Within this transformation, adolescence emerges as a threshold period between dependence and autonomy; emotional experiences intensify through digital visibility, algorithmic mediation, and self-presentation. The ubiquity of platforms such as YouTube, Instagram, and TikTok creates a new emotional economy where feelings circulate not only between individuals but also within digital structures that replicate and archive them. Bo Burnham's film *Eighth Grade* (2018) powerfully renders these conditions visible. Thirteen-year-old Kayla's struggle to exist in a world shaped by digital culture's demands for constant interaction, measurement, and visibility exposes the emotional tensions of contemporary adolescence defined by screens and mediated intimacy. The narrative centers on the desire for belonging, silent parent-child rifts, and the blurring of boundaries between the digital and physical selves.

This study examines how adolescence and parenthood are reshaped through digital mediation, focusing on the interaction between emotion, space, and corporeality. Drawing on Sara Ahmed's (2004) concept of "the stickiness of emotions" and Brian Massumi's (2002) understanding of "affect" as pre-linguistic intensity, it situates the film *Eighth Grade* within the frameworks of affect and mediation theories. The study proposes affective mapping as a methodological tool for analyzing the emotional infrastructure of digital life and evaluates digital adolescence as an affective map where visibility, surveillance, and emotional disclosure intersect.

Method

The study employs the Affective Mapping Approach, a qualitative and interpretive framework that enables the analysis of emotions through spatial, bodily, and digital indicators within film narratives. The method draws upon Sara Ahmed's conceptualization of emotions circulating between surfaces and objects, and Brian Massumi's views on affect as a bodily intensity that precedes conscious emotion. Rather than focusing on visual composition alone, this framework allows emotions to be understood not merely as what characters feel, but as dynamic flows that move through bodies, spaces, and digital interactions.

In this sense, the Affective Mapping Approach provides a nuanced interpretive lens for re-examining themes of adolescence, family communication, and privacy in the digital age at emotional and bodily levels. It allows the researcher to move beyond narrative analysis toward understanding how affective intensities shape cinematic representations of intimacy, silence, and digital mediation. The analysis was carried out through five stages: (1) scene selection and coding criteria, (2) analysis units and indicators, (3) coding process and thematic classification, (4) mapping of affective intensities, and (5) interpretation and contextualization. Each stage was designed to trace how affect circulates through the film's spatial, bodily, and digital dimensions. Fifteen emotionally charged scenes were identified according to specific criteria: visibility of emotional transitions, moments where digital media acts as a mediator of interaction, and scenes emphasizing privacy or visibility tensions. Each scene was coded according to four indicators—space, body language, use of digital tools, and emotional intensity. The resulting data were classified into six affective clusters: digital identity and self-presentation, family communication and silence, the fragility of privacy, affective conflicts and regulation, the precariousness of belonging and social acceptance, and self-integration and transformation. This study, which analyzes a publicly accessible cinematic work without collecting data from human participants, does not require ethical committee approval.

Findings

The analysis demonstrates that *Eighth Grade* represents adolescence as an affective terrain in which digital connectivity intensifies emotional vulnerability while simultaneously enabling new modes of expression. The film's affective structure is organized around tensions between visibility and concealment, control and exposure, and connection and isolation. These dynamics render visible how affect circulates across bodies, spaces, and technologies.

Kayla's YouTube vlogs materialize the performative nature of digital identity. Her advice on "being yourself" exposes the gap between her seemingly confident online persona and her anxious offline self, resonating with Massumi's concept of affective potential. The webcam functions simultaneously as confessional and mask, becoming an interface through which emotions, in Ahmed's terms, "stick" and circulate. Through affective mapping, this interface reveals the persistent tension between the desire for recognition and the fear of rejection.

Silence, particularly within Kayla's relationship with her father, reflects the affective distance characteristic of digital-age parenting. Rather than signifying absence, silence operates as a site of emotional negotiation. In the dimly lit dinner scene, emotions attach themselves to everyday spaces and objects, while the phone screen—both a source of comfort and a barrier—transforms proximity into distance. In contrast, the bonfire scene allows silence to shift into empathy, as the father's calm reassurance re-establishes emotional connection.

Moments such as the pool sequence and the car ride foreground the bodily experience of surveillance. Kayla's withdrawn posture and shallow breathing materialize fear as a bodily defense against enforced visibility. As Ahmed argues, fear orients the body toward avoidance. These scenes demonstrate how digital surveillance extends beyond screens, rendering privacy an affective threshold subject to constant negotiation.

The film's sound design oscillates between silence and electronic hum, externalizing the inner turbulence of adolescence. The contrast between chaotic school corridors and the quiet intimacy of Kayla's bedroom reflects the tension between exposure and withdrawal. In Massumi's terms, these sonic shifts function as affective pulses that generate empathy through resonance rather than identification.

In the final scene, Kayla records a message addressed to her future self, signaling a movement away from external validation toward internal coherence. The screen becomes reflective rather than prescriptive. Through affective mapping, this transition is framed not as a narrative of triumph but as one of tenderness, positioning fragility as integral to the process of becoming. Taken together, these findings suggest that *Eighth Grade* constructs an affective topology—a relational field in which digital tools, family structures, and individual emotions are mutually co-constitutive. The film thus operates as an emotional ecosystem where data, devices, and human sensitivity intersect, producing both intimacy and alienation. Affective mapping reveals how cinematic spaces function as laboratories of feeling, translating the immaterial flows of affect into visible, audible, and embodied experience.

Conclusion, Discussion and Recommendations

This study analyzes *Eighth Grade* through an affective mapping approach to examine how digital culture reshapes adolescent identity and family communication. The findings indicate that social media platforms function as performative spaces where adolescents negotiate visibility, belonging, and self-worth. While these environments enhance social presence, they also produce fragile self-presentations increasingly dependent on external validation, resulting in emotional instability and continuous affective pressure. The film demonstrates that adolescent identity is constructed through the interaction of digital interfaces, physical spaces, and parental presence. Domestic spaces, particularly private rooms used for vlog production, reveal how privacy becomes a performative and negotiable practice rather than a fixed boundary. This tension between self-expression and concealment intensifies adolescents' emotional vulnerability.

Moreover, *Eighth Grade* shows that silence within parent–adolescent relationships operates as a form of emotional negotiation rather than communicative absence. The parent’s restrained yet empathetic presence plays a critical role in emotional regulation and identity development, suggesting that digital-age parenting relies more on emotional availability than direct control. Finally, the film’s Western context invites comparative reflection with societies characterized by stronger parental oversight and collectivist norms, such as Turkey, where adolescents may experience heightened tension between digital visibility and concealment. Overall, the study highlights the analytical value of affective mapping in understanding the emotional dimensions of digital adolescence and family communication, offering a framework for future cross-cultural and interdisciplinary research.